DIN SERIA

TRIHAI

DEMOCRAȚIE FEROVIARĂ

CEZAR MAXIM

©Cezar Maxim 2019

Trihai: Democrație feroviară

Carpații se întrezăresc așezați pe o ceață densă a unei dimineți răcoroase de toamnă care le îmbracă poalele precum un fular mătăsos. Ceața tăinuiește sate și văi iar vraja ei are rolul de a scoate în evidență munților doar masculinitatea dominantă prin piscuri învelite în zăpadă care se înalță impunătoare înțepând cerul crepuscular.

Ce se ascunde la baza lor rămâne astfel la imaginația privitorului. Că o fi țărani ce ies din casă și gustă frigul dimineții, vaci cu ugerele pline care îi scot din sărite pe aceștia prin mugete lor, câini ce latră neîntrerupt, multe ți se pot năzări din spatele geamurilor nespălate ale vagoanelor. Oboseala dimineții și trăncănitul de sub ei îi avea pe cei cinci călători din compartiment în această stare de imaginație profundă de care vorbesc, tocmai de la plecare din gară.

Dar starea aceea fu întreruptă subit deoarece un horcăit greoi se auzi din fața lui Trihai. Un bebeluș grăsuț și pufos, pe care l-ai fi împuns cu toate degete ca să-i verifici moliciunea, tocmai dădu naștere unei mașinuțe roșii ce avea înfiptă în față o siglă de BMW. O vomitase.

Mirosul înțepător ce vine dinspre băltoaca aurie de pe fusta elegantă a mamei sale le trezește la viața simțurile. Îi ia direct din stâna imaginară cu oi și caș și cioban și câine ciobănesc înapoi în realitatea dură și mirositoare.

– Doamne Dumnezeule! sări mama lui cu o mică întârziere.

Trihai scrută cuplul mamă-fiu din cap până în picioare. Ceilalți călători din compartiment și-au întors și ei capul. Avea să fie un prilej numai bun pentru a se înfiripa o discuție care să curme liniștea, gândi el.

Uitându-se la bătrânul cu barbă albă și aspră, din stânga femeii, îi vedea ochii strălucind.

Nu era un pensionar ca toți ceilalți, lucru ce putea fi remarcat în chipul pătrățos, trupul său robust și vioi pentru cineva de vârsta lui și atitudinea sfidătoare pe care o purta, cu un picior urcat pe celălalt și mâinile împreunate ca într-o rugăciune, așezate pe un ziar. Era singurul ce nu se lăsa impresionat de peisajul montan.

Multe a văzut la viața lui, deci ce să-l mai impresioneze? Munții l-au impresionat la treizeci de ani, acum caracterul impozant îi cere o anumită reținere, un anumit control din emoții copilărești. Nu se cuvine să fii prins în melancolii.

Iar în urma celor întâmplate bătrânul își lasă ziarul pe pervazul geamului, sigur pe el că urmează a fi implicat în lucruri ce nu sunt de teapa lui. Din păcate, e nevoit să se coboare din acea delectare, cititul ziarului, în realitatea mediocră a compartimentului în care se află.

Tânăra mamă îl privi iar vocea ei se auzi din nou:

– Ăsta-i semn de noroc, spuse pe un ton vesel mama copilului în timp ce își ștergea fusta.

– Se pot argumenta mai multe posibilități, spuse bătrânul. Glasul lui sumbru se împrăștie prin mica încăpere prăfuită iar ochii săi o împungeau pe mamă și pe copil. Și chiar opusul norocului, continuă el cu fraze grave scoase din fundul gâtului. Oricum, măcar îl hrăniți cum trebuie. Carne de la vârsta asta înseamnă mușchi când o să fie mare.

Cuvintele sale păreau învăluite într-un mister ce nu voia încă să-l dezvăluie.

– Poate fi bine, poate fi rău, intră în discuție un tânăr ferchezuit cu părul lins pe părți și o cărare lată de un deget. Pantofii crem deschis și lucioși se asortau cu părul blond plin de gel.

Trihai îl privi mai îndeaproape ca apoi tânărul acela să reacționeze prompt. Îi întinde mâna politicos prezentându-se atât lui

cât și celorlalți:

– Jonathaninescu, le spune făcându-le o plecăciune cu capul în timp ce le zguduia mâna.

– Da, intră în discuție Trihai emoționat, își poate zgâria gâtul.

Vorbi la viitor ca și cum posibilitatea să i se fi întâmplat deja ieșea din discuție, mai mult ca o mică atenționare pentru altădată – ca și cum să vomiți mașinuțe metalice e la ordinea zilei – dar oferea totodată o posibilă consecință ascunsă de care totuși el se delimita. Cu toate astea, observându-le fețele ușor schimonosite, îi părea că afirmația lui nu fu primită cu plăcere.

– E și asta o posibilitate. Fiecare are om are opinia lui, interveni cu a sa stăpânire Jonathaninescu aranjându-și sprâncenele precum și-ar aranja cineva mustața, probabil din cauza lipsei celei din urmă.

– Da, continuă Trihai neștiind ce să mai spună.

Aprecia că îi dă dreptate dar simțea că nu o făcea într-un mod foarte sincer. Nu știa ce să creadă din privirea aceea bănuitoare.

Mama bebelușului i-a privit consternată. S-a uitat la ei precum s-ar fi uitat la ceilalți doi copii ai ei, inocenți și necunoscători în ale vieții. Pe bătrân îl ignora.

– Drăguților, li se adresează ea politicos dar urcând deasupra lor pe scara maturității, credeți-mă că știu despre ce vorbesc. Atunci când un copil scuipă o mașină e semn de noroc. Se știe asta de când lumea, până și nana mea, Dumnezeu să o ierte!, – făcu o cruce – știa bine de-astea. Îmi spunea când eram mică și când pisica mai scuipa un ghem de păr, "Fată-hăi, ține minte că ăsta-i semn de noroc. Scuipă-n sân. Orice scos din stomac e ca scos din bătrânețea care ne-o urma. Ce iese aia primești". Uitați ce păr mătăsos am acum dacă nu mă credeți. Învârti părul ei aspru și îl întinse către fiecare. Așa a avut și nana mea părul, des și pufos ca al unei pisici și tot așa avu' când coborî în mormânt. Norocoasă pisică,

ce să mai zic. Pentru noi... Ea fu' călcată de căruță de ziua lu' tata. Dar mâța ca mâța, nu de ea o vorba.

În timp ce vorbea cu entuziasm, ochii lui Trihai coborâră asupra genții ei în care el observă alte mașinuțe de diferite culori.

– Nu, nu e una din astea, i-o tăie dânsa citindu-i gândurile. Lasă-ți gândurile necurate la o parte. Poți să ți le arăt, uite, un Volkswagen, un Peugeot, o Dacie.

Le scoate din geantă una câte una și le învârte pe toate părțile.

– Adică, uitați-vă domnilor, e doar o Dacie amărâtă, apoi... Uitați-vă, o Kia sau... ce o fi și chinezăria asta? Credeați că avem noi bani de un BMW? Nu, nu ne permitem noi așa ceva. Mașinuța asta, se adresă tuturor răspicat, mașinuța asta o văd pentru prima dată, dragilor, și nu a fost cumpărată de nicăieri. E noroc chior și un semn bun. Pentru că nu numai că o avem pe asta nouă acum fără să dăm un leu pe ea dar e posibil să vină una mai mare și adevărată – clipi din ochi de mai multe ori – peste câțiva anișori. Nu-i așa drăguțul meu? Se întoarse spre copilul ei. Nu vrei o mașină bengoasă?

Își gâdilă bebelușul și acesta începe să râdă. Fața lui Jonathaninescu era plină de vioiciune.

– E și asta o posibilitate, îi declară mamei după care gâdilă și el bebelușul, râzând alături de ea.

Trihai văzu încruntarea de pe fața bătrânului și se gândea că îi împărtășește sentimentele. Totuși, nu avea curaj să le spună. Așteptă ca el să facă primul pas și chiar nu a avut de așteptat prea mult.

– Vorbești prostii femeie, se răsti deodată bătrânul.

Saliva îi curgea pe barba lui aspră. Fața bondoacă ce se umplu riduri, mustața deasă și sprâncenele largi, împreunate, îi confereau o anumită autoritate. Barba îi era atât de aspră că Trihai ar fi dat orice să o mângâie.

Ceilalți călători au rămas uimiți. Femeia se uită țintă la el, cu mușchii încordați. Dar domnul în vârstă își coborî vocea, știind că nu are să o convingă dacă țipă și o împroșcă cu salivă.

– Iartă-mă, doamnă, dar trebuie să te previn că ceea ce spuneți este o prostie imensă. Nu e vorba de niciun noroc în mașinuța aceea roșie. Chiar dimpotrivă.

– Așa e, murmură Trihai printre dinți.

– E și asta o opinie, încuviințează Jonathaninescu ca un ecou dar ceilalți abia de îl aud.

– E semn că ar trebui să-ți pui o întrebare cu privire la drăguțul ăsta grăsuț.

Vocea îi devenea din ce în ce mai mieroasă.

– Nu e gras, interveni ea cu capul plecat și o voce atât de slabă încât de abia se auzi pe sine însăși.

Oricum era mai mult ca să se convingă singură și nu pe ceilalți.

– E semn că ar trebui acționat rapid, continua bătrânul ignorând micile întreruperi impertinente ale celorlalți din compartiment, că altfel e de suferit!

Ceilalți bărbați au dat din cap aprobator. Trihai nu își dădea seama dacă Jonathaninescu chiar înțelege situația sau doar încearcă să lase impresia că ar accepta cuvintele bătrânului. Dar șirul gândurilor a fost tăiat fulgerător de discursul incredibil de științific la care ajunse acesta.

– Mașina a venit din stomac, așa putem presupune. Poate chiar așa o fi, dar de unde știm că nu a urcat tocmai din intestine. Ce avem în intestine? Mâncare. Gândiți-vă puțin, mâncare. Viermi, paraziți, bacterii, orice vietate poate crește cu mâncare în burta copilului tău. Dumneata privești mașina ca un obiect simplu, dur, metalic, fără nicio importanță, alta decât superstițioasă, dar nu reușești să gândești biologic. Înțeleg că nu ai de unde știi. La vârsta mea eu am învățat multe. Organismele se hrănesc cu mâncare. Acum fiți atentă aici, urmează partea importantă, poate acest metal, acești atomi sau ce-or fi nu sunt așa simplii precum par. Poate sunt organisme, poate toată mașinuța asta e un organism format din mici particule care au viață și care se hrănesc la fel ca noi, altfel de ce ar fi

crescut în burta sărmanului copil? Știu, probabil te gândeai că a apărut pur și simplu. Așa ceva este aberant, dragă doamna. Viața nu apare din non-viață. Trebuie să fi fost niște ouă, sau poate celule, ori ceva mai infim care a provenit de la altă mașinuță, acel ceva care a ajuns în proximitatea fiului dumneavoastră, apoi în gurița lui grăsuță – femeia își ridică ochii pentru o secundă – și apoi în intestinele sale. Iar acel ceva infim a crescut hrănindu-se. Așa apar generații după generații. Sexualitate, doamnă, mai exact. Totul se transmite. Deci, conchise bătrânul pe o voce gravă de bas, copilul dumitale a mâncat o SEXUALITATE de pe jos.

Pronunță cuvântul literă cu literă iar pe chipul lui înroșit i se citea înflăcărarea.

– Vai de mine!

Femeia a scos un țipăt de au auzit cei din afara compartimentului.

Câțiva călători aruncă priviri înăuntru să se asigure că nu e ceva grav dar Jonathaninescu trage deodată perdeaua și îi dojenește iritat fluturând arătătorul prin aer.

– Așa ceva trebuie să rămână într-un cadru personal, le spune apoi.

Trihai se întrebă dacă toți patru erau acum într-o relație mai personală, așa cum a spus Jonathaninescu. O catastrofă i-a legat pe cei patru străini? Dar nu putu să-și continue ideea că își aminti de discursul bătrânului în momentul în care mama copilului a avut un reflex de vomă.

A rămas consternat. Nu mai înțelegea nimic din ce a explicat domnul în vârstă. Se știa greu de cap căci gândurile îi veneau lent unul câte unul, bătând la ușa cutiei craniene.

Când credea că acesta a terminat și-a dat seama că se înșală.

– Orice a mâncat copilul dumneavoastră din greșeală, a ajuns în stomac, intestin, sau oriunde în burtica lui, și s-a hrănit cu mâncare bună. Apoi a crescut până la aceste dimensiuni. Acest fapt

îmi trecuse prin minte din momentul în care am văzut că-l hrăniți cu mâncare serioasă: carne adevărată! o spune mândru strângând un pumn în aer, Trihai imaginându-și o carne proaspătă cum i se scurge printre degete. A fost ca o sabie cu două tăișuri pentru el, continuă bătrânul. Pe de o parte a crescut și a devenit rotofei și sănătos...

– Nu e gras, intervine iarăși silențios mama.

– ...pe de altă parte a făcut să crească această abominație într-însul. Și arătă cu degetul său zbârcit spre micul BMW.

Mamei îi dădu o lacrimă. Apoi alta și alta. Ochii îi străluceau din ce în ce mai tare. Jonathaninescu și-a luat o față sumbră iar Trihai a rămas cu gura căscată.

Atunci un zgomot neobișnuit i-a întrerupt. Ușa compartimentului se deschise iar deodată auziră:

– Biletele la control, vă rog.

Controlorul îi privi suspicios remarcând lacrimile mamei și șocul de pe fețele lor. Le verifică biletele apoi ieși.

– Ce miros ciudat, remarcă înainte să închidă ușa.

Femeia reveni l-a problema ce o frământa.

– Dar măcar a scăpat, nu?

– Nu, doamnă. Asta ar însemna să presupunem ca a fost un singur ou sau ce o fi. A fost? Știți cumva doamnă? Nu. Noi ne putem da seama? Tot nu. Cel mai adesea sunt mult, mult mai multe. Asta e prima piesă pe care o va scoate, dar cine știe câte altele vor fi. Sau cine știe câte vor crește în același timp, doamnă. Acum doar imaginați-vă.

O spaimă a cuprins-o pe sărmana femeie. Nu-și putea închipui că fiul ei era atât de bolnav de la o vârstă atât de fragedă. Și nu orice fel de boală, ci una letală căreia doar timpul i se putea împotrivi.

– Acum că-mi amintesc, îi răspunde cu glasul tremurând, Ionuțu, fiul vărului lui Sebastică, nașu' de cununie al soră-mii, a murit deodată la 3 ani... A fost așa, dintr-odată, nici nu se așteptau. Doamne... Să aibă vreo legătură?

Nu mai apucă să continue că o și podidise lacrimile.

– Ionuțule, sărmanule, un' te-ai dus tu dragule și ce i-ai lăsat lui Dănăiță, mamă dragă? Striga și plângea în același timp.

„Deci Dănăiță", și-au spus ceilalți în minte când au auzit pentru prima data numele sărmanului bebeluș.

Jonathaninescu le făcu un semn nervos cu pumnul celor care se înghesuiau în spatele ușii ca să urmărească prin perdea.

– Eu nu vă mai spun nimic, doamnă. Asta e tot ce aveam de zis. Voiam doar să vă înșir faptele în stare pură. Ce doriți să faceți cu ele este strict treaba dumneavoastră, dar nu uitați, copilul e plin de... ouă.

Ultima fraza a fost acompaniată de câteva aruncături de priviri, unul către celălalt și invers, ca un limbaj secret știut doar de ei, ca și cum prin spaimă era mai ușor de comunicat decât prin cuvinte, urechile lor devenind nefuncționale la ecoul "e și asta o posibilitate" ce s-a auzit dinspre Jonathaninescu. Iar câteodată chiar așa este, e de-ajuns o privire înspăimântată ca să se înțeleagă mai multe decât s-ar înțelege dintr-o vorbăraie inutilă. E de-ajuns o lacrimă ca să se cunoască toată povestea din spatele ei.

Trihai nu se mai putu stăpâni și interveni. De câteva minute bune coapsele îi tremurau iar mâinile și le mișca într-o parte și în alta fără să reușească să se astâmpere.

– Doamnă, începe el, trebuie să vă calmați. Nu vă panicați și nu faceți ceva ce nu se cuvine până nu se afla exact ce e cu tărășenia asta. Trebuie să întrebăm pe cineva care se pricepe, o spuse Trihai ca și cum ar fi la fel implicat în tragedie ca propria mamă. "Cadru personal", își aminti de vorbele celui din dreapta femeii.

– Să mai întrebăm pe cine? țipă dintr-odată. Crezi că îmi duc copilul ca să i se facă teste și să umble prin el?

– Doamnă...

– Nu, nu, nu.

Lăsă copilul pe scaun și își luă părul în mâini.

– Așa ceva nu se poate...

Bătrânul și-a ridicat ziarul ceea ce însemna că pentru el situația nu-l mai interesează. Și-a făcut treaba.

Trihai îl urmări dar i se părea că nu e atent la ceea ce citește, ci doar se preface. Credea că bătrânul dorea să le inspire ideea că el e detașat de partea emoțională și e ocupat doar de partea științifică, a "faptelor în stare pură", cum auzise de la acesta.

Mama copilului, văzând că bătrânul cel înțelept deja nu o mai bagă în seamă – ce puteau ști cei doi tinerei rămași? – o luă pe arătură. Capul și-l balansa încontinuu, brusc, de parcă avea spasme, ba într-o parte, ba în alta. Degetele de la mâini i s-au încleștat iar respirația i s-a accentuat, ca fiind la maraton. Jonathaninescu se uita la ea cu colțul ochilor, speriat să nu sară pe el.

Trihai s-a întins ușor spre ea dar dintr-o dată femeia a scos un țipăt nervos. Îi porunci să nu se mai apropie de ea și nici să nu-i mai vorbească.

Dezolat, acesta se hotărî să nu se mai implice. Nu era viața lui, își spuse ca să se consoleze, n-avea decât să înnebunească acolo și el ar părăsi nepăsător compartimentul. Dar nu o făcu.

Oricât de mult voia să se detașeze de eveniment, nu reușea. O vedea pe femeie cum se ridică în picioare, cum scoate capul pe geam, cum se uită ba spre locomotivă, ba spre coada trenului, cum îl închide apoi iar îl deschide, cum cotrobăie prin poșetă, cum își zgârie antebrațele și cum își frământă sufletul în fața lui.

Cu toate astea, pe fața ei nu îi mai regăsea spaima. Ușor, ușor devenise calmă, prea calmă, de parcă toate emoțiile au cuprins-o până când au acaparat-o cu totul, și fiind plină până la refuz s-au eliberat apoi prin urechi, gură sau alte orificii mai murdare. Din toată frica și panica ei nu a mai rămas nimic. Dintr-o mamă care stă cu pruncul în brațe mereu s-a transformat într-un străin care nici măcar nu și-a mai privit copilul în ochi. Era doar ea și geamul

năclăios spre care privea. Se trezi din meditația ei sumbră – dacă gândea în acele momente – și îl privi pe Jonathaninescu.

– Tinere, tu n-ai face la fel? începe ea dintr-odată.

„La fel cum?", s-au întrebat toți, dar numai tânărul cu voce tare.

– Ouăle... Prea multe ouă...

Vorbea fără niciun sens. Enumera obiecte pe care le vedea prin jur, printre care și „ouă". Nu putea înțelege niciunul unde vrea să ajungă, sau cel puțin așa credea Trihai, că toți erau la fel de confuzi ca el. Atunci îi scrută rapid.

Bătrânul încerca să pară cât mai dezinteresat. Sau oare chiar devenise până la urmă? Iar Jonathaninescu nu mai era înspăimântat. Trihai a rămas îngândurat privindu-i expresia rigidă și forțat intelectuală.

Femeia se așează înapoi pe scaun și își aținti ochii spre geam. Nu dură mult apoi se ridică și îl deschise din nou.

– Tinere, repetă ea din nou.

– Da, doamnă.

– Tinere, nu ai face la fel?

– Nu mă pot pune în locul dumneavoastră, doamnă. Este strict decizia dumneavoastră.

– Să facă ce? a întrebat Trihai cu o voce plăpândă, rușinos fiind de felul său. Dar nu-l băgară în seamă.

– Tinere, trebuie. Nu se mai poate.

– Aiurează, îi întrerupe Trihai prinzând curaj. Jonathaninescu, ce dorește? Ce vrea să-i spui?

Tânărul își întoarce capul spre Trihai. Amândoi erau cam de aceeași vârstă. Totuși, el nu ținea așa mult la vestimentație, își și spusese Trihai atunci când îl văzu pentru prima dată în compartiment.

Îi ascultă cu suspiciune răspunsurile lui Jonathaninescu, care începuse cu definiția fatalității și riscul omenirii în procreare. Apoi îi

dezvălui prin fraze alambicate că mama bebelușului e blocată într-un instinct animalic ce avea să devină lespedea ei și a viitorilor fii și fiice dacă nu depășește bariera ce îi era așezată în fața ochilor.

– Congruență, da, da, da, exact așa m-am gândit, îi dă dreptate femeia la un moment dat în discursul lui Jonathaninescu.

Trihai a încercat să-l descoase. I-a mai pus câteva întrebări dar nu a reușit să ajungă la o concluzie. Simțea că ceva rău avea să se întâmple. Așa că îl ascultă în continuare pe tânărul cu părul lins, care nici măcar nu i se mai adresă lui și care stătea tot mai aproape de femeia înnebunită, în timp ce îi explica Mitul lui Sisif, descriindu-i piatra ca fiind ghinionistul de Dănăițu. Toate astea în timp ce femeia își închidea și își deschidea pumnii ca și cum ar fi făcut exerciții pentru mână.

– Și dacă Sisif s-a hotărât dintr-odată să arunce piatra pe geam, noi ce putem face? Fiecare om este unic iar fiecare om ar opiniile lui pe care trebuie să le i le respectăm așa că...

– Ce?! Piatra? Ce geam? a sărit cu gura Trihai.

Dar tânărul i-a aruncat o privire de sus fără să-i răspundă. Își întoarse capul spre sărmana femeie care privea în gol, stoarsă de orice emoție dar și de orice gând rațional.

– Așa că da, vă respect opinia și dorința, doamnă, conchise acesta cu gravitate.

Femeia nu mai așteptă. Înhață copilul cu ambele mâini și îi dădu drumul pe geam.

Trihai scoate atunci un țipăt atât de ascuțit încât din celălalt compartiment se aud bocăneli nervoase.

Bătrânul, în schimb, a scos un pufnit pe gură. În asta se rezuma toată mustrarea lui.

– Cum e posibil așa ceva, doamnă? Trihai nu mai rezistă și își dădu arama pe față, sau cel puțin se chinuia să o facă. Daca nu-l mai doreați puteați să-l duceți la un orfelinat sau chiar să-l fi părăsit la spital. Lăsați copilul altcuiva dar nu-l... nu-l aruncați...

Se ferea să spună inevitabilul căci vorbele sale au făcut-o pe ea să plângă. Dar măcar o vedea ieșind câte puțin din starea de nebunie apatică în care căzuse. Însă nu același lucru simțea Jonathaninescu, care sări în picioare și își aduse pieptul la o palmă de Trihai.

– Cum e posibil așa ceva, domnule? Ca să-ți folosesc cuvintele dumitale. Vorbea asemenea unor adulți respectabili ca și cum cei doi n-ar fi tineri de aceeași vârstă. Suntem în anul care suntem și, daca nu știți, fiecare om are dreptul la opinia lui. Dumneavoastră poate nu sunteți de acord cu ceea ce a făcut dumneaei dar poate și dumneaei nu este de acord cu unele idei pe care le susțineți sau fapte pe care le-ați săvârșit. Poate ați uitat că trăim într-o DEMOCRAȚIE? o spuse după modelul bătrânului când pronunțase "sexualitate".

Trihai încercă să-i răspundă dar i se împletici limba în gură. Nu avea vocabularul și mintea necesară pentru a-l combate pe tânărul înflăcărat din fața lui. Dar deodată a observat că femeia și-a revenit la realitate.

Nu era nevoie să-l convingă pe Jonathaninescu, ci pe ea. Îl dă la o parte pe tânărul din fața lui, șifonându-i cămașa, și se apropie de femeie prizând-o de umeri. Dar nu mai apucă să-i spună vreun cuvânt.

– Aveai dreptate, tinere, aveai dreptate, îi spune lui Trihai printre lacrimi în timp ce și ea îl prinde de umeri la rândul ei, ca într-o scenă dramatică și foarte teatrală.

Trihai se îmbujoră. În sfârșit l-a ascultat cineva. În strălucirea ochilor femeii din fața lui regăsea prima licărire de empatie dar și de înțelegere fața de persoana lui. Abia acum îi observa albastrul deschis al pupilelor, genele mici și elegante, părul des ce îi aluneca în valuri pe frunte, buzele rozalii și gâtul subțire și finuț. Dacă nu ar fi fost mai mare cu aproape zece ani față de el, era momentul oportun să-și găsească dragostea și să se aplece ușor peste buzele ei așa cum vedea în filme. Ceva tot simțea față de biata femeie, un amestec de

milă, îngrijorare, admirație, poate și o picătură de dragoste, sentimente ce îl înăbușeau pe tânărul neexperimentat.

Închipuirile luară sfârșit când ea se desprinse din brațele sale.

– Mă duc acum după el! zice ea deodată.

– Poftim?

Cât ai clipi, femeia s-a azvârlit pe geam. Mai întâi cu capul și mâinile, au urmat apoi picioarele care inițial îi erau atârnate în sus, și deodată tot corpul i-a alunecat sub fereastră ca pe derdeluș. Tocurile îi rămaseră atârnate de bara metalică a geamului.

Bătrânul pufni din nou. Nici măcar nu-și ridică ochii de pe ziar. Situația era prea rușinoasă pentru mintea lui științifică. Iar Jonathaninescu se rezumă în a conchide:

– E și asta o opinie.

Trihai nu a mai avut putere să țipe. Și-a dus mâinile la cap, smulgându-și părul, și a rămas împietrit în mijlocul compartimentului. O liniște apăsătoare cuprinse locul. Numai el părea tulburat de ceea ce văzuse, bătrânul și Jonathaninescu își vedeau de treaba lor.

Iar lui îi venea să sară pe ei.

Le demonstra punct cu punct cât de prost au gestionat toate emoțiile sărmanei doamne, acea ființă inocentă și demnă de milă, fie ea și necunoscătoare în știință. Le dovedi cât de apatic era bătrânul și cât de nepriceput era celălalt, iar pe cât de îngâmfați, pe a atât de neînțelegători erau în tainele sufletului omenesc. Îi lovea cu argumente dintr-o parte și în alta, afișând un chip dur și fluturând pumnul în aer la fiecare frază. Sorbea din ochii lor descumpănirea și se îmbucura de faptul că și-a demonstrat înțelepciunea în fața celor doi neica nimeni. Gusta din regretele ce veneau din partea lor și se îmbăta cu numeroasele ulterioare aprecieri. Slăvit fie cel ce le-a deschis ochii!

Așa se juca în mintea lui cu propria reverie. Însă când puse piciorul în prag ca să dea drumul monologului pe care abia și l-a

imaginat, el nu conteni decât să spună un simplu:

– Nu e bine!

Iar mărețul pumn încleștat în care se baza pentru a le inspira frică se metamorfoză într-un simplu deget fluturat pentru câteva secunde, ca o mamă ce își mustră copiii.

Răspunsurile au fost pe măsură. Domnul în vârstă scoase un nou oftat iar Jonathaninescu se rezumă în a-l analiză nedumerit.

Nu mai suporta liniștea și criticile pe care le primea din priviri. Își scoase capul pe geam și privi în stânga, spre spatele trenului.

Atunci, minune mare, o văzu pe femeie cum își curăța blugii iar pe copil îl remarcă într-o mare de verdeață ca o pată mică și roșie. Multe cuvinte de laudă au trecut atunci prin mintea tânărului Trihai, la adresa politicianului care hotărâse o limită de 13km/h pentru trenuri, tocmai pentru a evita orice accidente și neplăceri.

Atunci s-a liniștit dar tot simțea un gust neplăcut pe limbă. El nu a reușit să prevină o eventuală catastrofă, nu a reușit să se impună și fusese foarte aproape să vadă cum două vieți pier. Reluând în minte monologul prin care voia să se remarce, își dădu seama că prin mintea lui nu trecu nici măcar o propoziție întreagă sau vreun punct coerent. În imaginația lui, gura ce îi mergea necontenit era acompaniată de cuvinte anapoda sau începuturi și sfârșituri de fraze, fără vreo substanță și lipsite de idei – „Dar nu se poate ca…”, „Vedeți dumneavoastră că tocmai acest lucru nu permite...”, „...și astfel din cauza aceasta nu ați reușit a o duce pe drumul cel bun.” – motivul pentru care s-a împleticit una-două când a deschis gura în fața lor.

Rușinea îl făcea să-și îngroape capul în pământ, dar aici și acum nu avea de ales decât să-și scoată capul tot mai tare pe geam. Nu dorea să se mai întoarcă spre cei doi. Cu urechea dreaptă i se părea că aude dinspre ei râsete batjocoritoare. Fie asta, fie era doar o altă invenție a minții lui șubrede.

Își propti capul în colțul geamului și privi abătut spre petele care se micșorau în zare. Vântul îi șuiera prin urechi iar părul îi juca precum o flacără.

Dar șușoteala celorlalți numai nu contenea. Simți un scurt imbold să îi asculte și să le răspundă, idee ce fu aruncată la gunoi imediat. Era mai plăcut să se cufundă în liniștea paradoxală a zgomotului repetitiv și anost al trenului care se zbuciuma pe căile ferate.

Dinspre ușă, ca un simplu călător care trece prin fața compartimentului cu pricina, ai vedea totul ca scos dintr-o pictură melancolică dar și puțin neobișnuită: lucruri femeiești fără aparținător care stăteau să cadă pe jos, un tânăr ferchezuit ce își lustruia papucii din greu, un bătrân cu riduri pe toată fața și cu o barbă sură și aspră care te ademenea să o atingi, un tânăr trist și abătut, agățat de fereastră, care admira în zare coada trenului ce se pierdea printre copaci, și stâlpul cenușiu și învechit care trecu deodată prin fața ferestrei, din dreapta geamului până în capătul celălalt, pupându-i urechea lui Trihai.

Cu capul retezat odihnindu-se pe iarbă, corpul a căzut înapoi pe scaun iar mâinile i s-au liniștit pe coapse.

– Ce trist e să vezi oameni care pur și simplu nu pot înțelege... declară Jonathaninescu.

Bătrânul tot nu conteni să-și ridice ochii. Scoase un sunet aprobator și apoi conchise:

– Măcar acum e cu capul pe umeri.